

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

MVCRX027JKPM
prvotní identifikátor

odbor právní
náměstí Hrdinů 1634/3
P.O. BOX 155/P, Praha 4
14021

Č. j. MV- 36423-90/P-2013

Praha 10. prosince 2014
Počet listů: 1
Přílohy: 1/pdf

adresa

Žádost o poskytnutí informace (podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím - zaslání požadovaného materiálu)

Odboru právnímu Ministerstva vnitra byla doručena Vaše žádost o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a to kopie rozhodnutí správního soudu ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 245/2010.

V příloze Vámi požadovanou informaci zasíláme.

JUDr. Ivana Pecháčková
ředitelka odboru

v. z. Mgr. Monika Henyšová
podepsáno elektronicky

Vyřizuje: JUDr. Hana Trnková
tel. č.: 974 816 755

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Dany Černé a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: ~~██████████~~ ~~██████████~~, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.9.2010, č.j. MV-61869-9/KM-2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 16.9.2010, č.j. MV-61869-9/KM-2010 (dále též napadené rozhodnutí), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, Služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 23.7.2010, č.j. OKSK-1669/ČJ-2010-200235, o částečném odmítnutí žádosti o informace podané podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.), a kterým bylo toto rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě namítl, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána v rozporu s ustanovením článku 2 odst. 2 a článku 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť v daném případě nebyly splněny podmínky pro odmítnutí poskytnutí požadované informace s odkazem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a odst. 6 zákona č.

106/1999 Sb., a to vzhledem k charakteru požadovaných informací a k okolnostem, za kterých žalobce o jejich poskytnutí požádal.

Žalobce namítl, že argumentace uplatněná žalovaným v napadeném rozhodnutí je právně irelevantní a nepřipadná. K ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. uvedl, že situaci, kdy požaduje informace ze své trestní věci, jež je pravomocně ukončena a kdy jiné trestní řízení již neprobíhá a jeho požadavek je uplatněn v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, nelze se dovolávat výluky dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona, neboť jím požadované informace z působnosti povinného subjektu, jejichž poskytnutí je mu odpíráno, zcela zjevně charakter „výlučně vnitřních pokynů a personálních předpisů“ povinného subjektu, jak je specifikuje institut § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., nemají. Podstatné je, jaké mají písemnosti charakter a především jak vznikly. Významné je, že vznikly při činnosti orgánů činných v trestním řízení, jež směřovala externě, mimo ně, a přímo dopadala na osobu žalobce, a to s důsledky omezení jeho osoby na základních právech a svobodách. Případné odkazy správních orgánů na nějaké vnitřní pokyny coby interní instrukce povinného subjektu jsou zcela nepřipadné. Rozdělovat činnost policejních orgánů činných v trestním řízení na tu, která je přezkoumatelná, protože policejní orgány ji samy zařadily do tzv. trestních spisů, disponovaných k soudu, a na tu, která přezkoumatelná není, protože samy orgány činné v přípravném trestním řízení se rozhodly ji znepřístupnit s tvrzením, že jde „pouze“ o pracovní pomůcky, je nepřipustné, neboť je svévolné, nelegitimní a netransparentní, bez opory v zákoně. Nelogická je také souběžná aplikace ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a jeho odstavce 6 zákona č. 106/1999 Sb. Není možné, aby se v dané věci současně jednalo o interní předpisy a o informace, na něž dopadá výlučka ve smyslu § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., neboť pokud by se mělo v dané věci jednat výlučně o vnitřní a personální pokyny povinného subjektu, pak by se nemohlo jednat současně o informace, na něž dopadá výlučka ve smyslu § 11 odst. 6 uvedeného zákona. Žalobce dále poukázal na nepřipadné užití odkazu žalovaným na usnesení Ústavního soudu zn. I.ÚS 54/05, neboť se týká jiné odlišné situace, a to probíhajícího trestního řízení, přičemž jeho se týkající trestní řízení již bylo ukončeno, což žalovaný zcela opomíjí.

K aplikaci ustanovení § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. pro částečné odmítnutí žádosti o poskytnutí informací žalobce namítl, že toto je nesprávné a svojí podstatou protiústavní. Zdůraznil, že za situace, kdy trestní řízení v dané věci je již pravomocně zproštějícím rozsudkem ukončeno a žádné jiné řízení neprobíhá, není na místě poskytnutí informací s odkazem na uvedené ustanovení odpírat. Dle jeho názoru nelze presumovat, že taktické či jiné, např. organizační postupy orgánů činných v přípravném trestním řízení, mohou být v souladu s právem utajovány jen proto, aby se veřejnost neměla možnost dozvědět, jakých prostředků je policejními orgány užíváno a jakým způsobem je policejními orgány, resp. státním zástupcem, postupováno. Výsledky šetření Celní správy uváděné v předmětných materiálech nemohou dle názoru žalobce v dané věci samy o sobě založit oprávněnost aplikace výluky dle ustanovení § 11 odst. 6 uvedeného zákona. Dle žalobce nelze souhlasit se závěry žalovaného a povinného subjektu o tom, že poskytnutí předmětných informací by umožnilo rekonstruovat předmětný postup a taktiku Policie ČR a Celní správy a efektivně se proti němu bránit tak, že by to snížilo výrazně schopnost orgánů činných v trestních řízení odhalovat, prověřovat a vyšetřovat trestnou činnost. Argumentace správních orgánů v tomto konkrétním případě uplatněná by dle názoru žalobce znamenala, že exekutiva (orgány činné v přípravném trestním řízení) by byla mimo kontrolní mechanismy a kontrolovala by se sama, což není v právním demokratickém státě přípustné.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření k žalobě argumentoval shodně jako v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. K námitkám vztahujícím se k aplikaci ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. zdůraznil, že písemnosti, které žalobce dle uvedeného zákona ze spisu požaduje, obsahují mj. i korespondenci se státním zastupitelstvím. V této souvislosti poukázal na to, že státní zastupitelství je v trestním řízení jediným dozorujícím orgánem, z čehož lze dovodit, že se fakticky jedná v rámci specifík trestního řízení o, svého druhu, vztah nadřízenosti a podřízenosti. Pokyny a instrukce, které v rámci takového vztahu v konkrétním případě udílí státní zastupitelství policii, tak mají per analogiam charakter vnitřních pokynů ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Dále poukázal na to, že trestní řízení, kterého se požadované písemnosti týkají, je již ukončeno, avšak je třeba zdůraznit, že tyto písemnosti jsou obsahem pomocných materiálů, které nejsou součástí trestního spisu, na jehož základě bylo ve věci rozhodnuto. K námitkám vztahujícím se k aplikaci ustanovení § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. žalovaný zopakoval, že požadované písemnosti jsou vedeny v tzv. pomocných materiálech trestního spisu, neobsahují důkazy použitelné v trestním řízení, ale jejich obsah má přímou souvislost s postupem orgánů Celní správy ČR v trestním řízení, a proto by jejich poskytnutí mohlo ohrozit schopnost orgánů činných v trestních řízeních plnit úkoly dané zákonem, zejména předcházet, odhalovat, vyhledávat a stíhat trestnou činnost s ohledem na taktiku uvedeného prověřování a vyšetřování. V této části je proto nezbytné omezit právo na informace ve smyslu § 11 odst. 6 uvedeného zákona. Ze všech uvedených důvodů navrhl zamítnutí žaloby.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 5.5.2010 podal žalobce u Policie ČR, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, Služby kriminální policie a vyšetřování, žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., v níž pod bodem 1 požadoval seznámení s kompletním spisovým materiálem o 11 svazcích pod značkou 0635/TS-01/06, předaným povinnému subjektu Celním ředitelstvím Hradec Králové, jak je deklarováno v písemnosti Celního ředitelství Hradec Králové č.j. 9286/06-0601-35 ze dne 6.6.2006, jež je založena v trestním spise povinného subjektu na č.l. 1881. Pod body 2 a 3 požadoval poskytnutí dalších informací.

Povinný subjekt žádost v části pod bodem 2 a 3 v souladu s ustanovením § 14 odst. 5 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. odložil, což sdělil žalobci dopisem ze dne 10.5.2010.

Rozhodnutím Policie ČR, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, Služby kriminální policie a vyšetřování, ze dne 18.5.2008, č.j. OKSK-1669/ČJ-2010-200202, byla žádost o informace v bodě 1 odmítnuta podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. s odkazem na ustanovení § 11 odst. 6 uvedeného zákona.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 8.6.2010 odvolání, o kterém rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 25.6.2010, č.j. MV-61869-2/KM-2010, tak, že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Důvodem pro zrušení uvedeného rozhodnutí byla jeho nepřezkoumatelnost.

Policie České republiky, Útvar odhalování korupce a finanční kriminality, Služba kriminální policie a vyšetřování, vydala dne 23.7.2010 pod č.j. OKSK-1669-6/ČJ-2010-200235 nové rozhodnutí, jímž opětovně žádost o poskytnutí informací ze dne 3.5.2010 v bodě 1 odmítla podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. s odkazem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. V odůvodnění tohoto rozhodnutí povinný

subjekt uvedl, že požadované informace v bodě 1 žádosti jsou informace, které vznikly v působnosti Celního ředitelství Hradec Králové v postavení policejního orgánu při plnění úkolů podle trestního řádu. V průběhu trestního řízení byly uvedené materiály policejním orgánem vyhodnoceny z hlediska důkazního a veškeré materiály, které ve věci mohly sloužit jako důkaz, byly zařazeny do trestních spisů vedených ve věci žalobce, do kterých měl tento jako obviněný právo nahlížet v souladu s ustanovením § 65 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb. Ostatní materiály obsahující zejména úřední záznamy policejního orgánu i státního zástupce, přípisy státního zástupce, vnitřní korespondenci mezi jednotlivými složkami Celní správy a dále podání vysvětlení, která byla v průběhu řízení „zprocesněna“ postupem policejního orgánu dle trestního řádu – výsledkem týchž osob jako svědků, byly a jsou nadále vedeny mimo trestní spisy v pracovních svazcích – v tzv. pomocných materiálech trestního spisu. Tyto materiály neobsahují důkazy použitelné v trestním řízení, nicméně jejich obsah má přímou souvislost s konkrétním postupem orgánů Celní správy v trestním řízení, a proto by jejich poskytnutí mohlo být způsobilé ohrozit schopnost orgánů činných v trestním řízení, a to jak Policie ČR, tak i zejména Celní správy, předcházet, odhalovat, vyhledávat a stíhat trestnou činnost, a to zejména s ohledem na taktiku vedeného prověřování a vyšetřování. Stejně tak materiály státního zástupce a korespondence policejního orgánu se státním zástupcem jsou také součástí dozorového spisu vedeného státním zastupitelstvím a dle zavedené judikatury do nich nelze nahlížet, neboť se jedná o vnitřní pracovní pomůcky těchto orgánů. Z tohoto důvodu nelze nahlížet ani do jejich stejnopisů založených v pomocných materiálech trestných spisů vedených policejním orgánem a poskytnutí těchto interních pracovních pomůcek lze tedy odmítnout v souladu s § 11 odst. 1 písm. a) a odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 23.8.2010 odvolání, které v podstatných bodech koresponduje námitkám uplatněným v žalobě.

O podaném odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 16.9.2010, č.j. MV-61869-9/KM-2010, tak, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí povinného subjektu potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí odvolací orgán zrekapituloval průběh správního řízení a vyjádřil se k odvolacím námitkám. Konstatoval, že žadatelem požadovaný materiál, tedy 11 svazků předaných Celním ředitelstvím v Hradci Králové povinnému subjektu, povinný subjekt po převzetí zpracoval a rozdělil jej. Část materiálu zařadil do dvou trestních spisů vedených ve věci žadatele, ten se s nimi seznámil v průběhu trestního řízení. Ostatní materiály, obsahující zejména úřední záznamy policejního orgánu Celní správy, vnitřní korespondenci útvarů Celní správy, záznamy a přípisy státního zástupce adresované orgánům Celní správy, založil to tzv. pomocných spisů, které ve věci sám vedl. Povinnost vést pomocný spisový materiál je policejnímu orgánu uložena interní normou, nikoli obecně závazným předpisem. Ve své původní podobě tedy oněch 11 spisů fyzicky neexistuje. Dle sdělení povinného subjektu ohledně žalobce není vedeno žádné trestní řízení, ve kterém by byly tyto materiály přímo využívány. Poukázal na to, že část vyžádaných materiálů vznikla jako důsledek činnosti státního zástupce v rámci dozoru nad zachováváním zákonnosti v přípravě řízení policejními orgány (Celní správy ČR a Policie ČR). Dle zákona č. 141/1961 Sb. státní zástupce a policejní orgán jsou povinni organizovat svou činnost tak, aby účinně přispívali k včasnosti a důvodnosti trestního stíhání. Státní zástupce může uložit policejnímu orgánu provedení takových úkonů, které je tento orgán oprávněn provést a jichž je třeba k objasnění věci nebo ke zjištění pachatele. Dále je oprávněn od policejního orgánu vyžadovat spisy, včetně spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumenty atd. Státní zastupitelství je v trestním řízení jediným dozorujícím orgánem. Fakticky se jedná v rámci trestního řízení o vztah nadřízenosti a podřízenosti. Pokyny a instrukce, které v rámci takového vztahu v konkrétním případě udílí státní zastupitelství

policii (a jsou zakládány právě v pomocném spisu), jsou interní podklady, které slouží státnímu zástupci k usměrňování postupu ve vyšetřování, a nikoli důkazy; mají tak charakter vnitřních pokynů ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. V této souvislosti odvolací orgán odkázal na usnesení Ústavního soudu zn. I.ÚS 54/05. K námitce, že si povinný subjekt sám vytvořil nad rámec zákona pojem a neexistující kategorii „vnitřní pracovní pomůcky“, odvolací orgán uvedl, že lze uvést, že povinný subjekt pouze užil jiného slovního spojení na místo pojmu „vnitřní pokyny“, což nemá vliv na užití ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. pro odmítnutí poskytnutí informace. Odvolací orgán vzal v úvahu skutečnost, že tato část požadovaných informací má interní charakter, písemnosti jsou ukládány v pomocném spisu, který není předkládán soudu, nejedná se o důkazy a nemají v žádném směru vliv na rozhodování orgánů činných v trestním řízení ani na rozhodování soudu. Je pravdou, že trestní řízení, kterého se požadované písemnosti týkají, je již ukončeno, avšak tyto písemnosti jsou obsahem pomocných materiálů, které nejsou součástí trestního spisu, u nichž má povinný subjekt podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. možnost uvážit, zda tyto informace poskytne či nikoliv. Zdůraznil, že povinný subjekt omezení práva na informace dle § 11 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona řádně odůvodnil. Odvolací orgán dále uvedl, že část vyžádaných materiálů jsou spisy, jejichž vydání povinný subjekt neposkytl s odvoláním na § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. K tomu si odvolací orgán před rozhodnutím vyžádal i stanovisko původce vyžádaných materiálů, Celního ředitelství v Hradci Králové, z něhož vyplývá, že seznámení žadatele s materiály předanými povinnému subjektu by mohlo ohrozit schopnost orgánu Celní správy ČR činných v trestním řízení odhalovat, vyhledávat a předcházet trestné činnosti. Spisy předané povinnému subjektu obsahují mj. záznamy o vytěžování zájmových osob, výslechy svědků, vyžádání daňových dokladů, bankovních informací, interní komunikaci s jinými útvary pátrání Celní správy. Jejich vydáním by mohla být také ohrožena práva třetích osob. Povinný subjekt v rozhodnutí popsal, jak požadované materiály vznikly, tj. že je vytvořilo Celní ředitelství Hradec Králové v postavení policejního orgánu při plnění úkolů podle trestního řádu, charakterizoval i obsah písemností. Část písemností byla zařazena do trestních spisů vedených proti žadateli o informace. Zbytek založil do pomocného spisu. Po prostudování spisového materiálu odvolací orgán uvedl, že se ztotožňuje s názorem povinného subjektu, že požadované informace pod bodem 1 žádosti jsou rovněž informace, jejichž zveřejnění by ohrozilo plnění úkolů zejména policejních orgánů Celní správy ČR, ale i Policie ČR předcházet trestné činnosti, odhalovat, vyhledávat a stíhat trestnou činnost, a z toho důvodu je nezbytné omezit práva na informace ve smyslu § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. Ohrožení plnění úkolů v případě, že by požadovaná informace byla poskytnuta, je v rozhodnutí povinného subjektu dostatečně odůvodněno. Dle názoru odvolacího orgánu by poskytnutí těchto materiálů umožnilo rekonstruovat přesný postup a taktiku policejních orgánů Policie ČR a Celní správy ČR, umožnilo by efektivně se proti němu bránit a tak výrazně snížit schopnost orgánů činných v trestním řízení odhalovat, prověřovat a vyšetřovat obdobnou trestnou činnost. S ohledem na uvedené pak závěrem odvolací orgán uvedl, že rozhodnutí povinného subjektu není v rozporu s právními předpisy a je správné.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen z části, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popř. o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.

Podle odstavce 6 citovaného ustanovení povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Ustanovení jiných zákonů o poskytování informací tím nejsou dotčena.

Žalobce v podané žalobě namítal, že zákonné podmínky pro odepření poskytnutí jím požadovaných informací nebyly v daném případě splněny.

Z odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí vyplývá, že požadované materiály vytvořilo Celní ředitelství Hradec Králové v postavení orgánu činného v trestním řízení při plnění úkolů podle trestního řádu. Tento materiál, představující původně 11 svazků, byl Celním úřadem v Hradci Králové předán povinnému subjektu, který ho po převzetí zpracoval a rozdělil ho. Část materiálu zařadil do dvou trestních spisů vedených v trestní věci žalobce, ten se s nimi seznámil v průběhu trestního řízení. Ostatní materiály, obsahující zejména úřední záznamy policejního orgánu, celní správy, vnitřní korespondenci útvaru celní správy a korespondenci státního zástupce s policejním orgánem, založil do tzv. pomocných spisů, které ve věci sám vedl.

Pokud se jedná o materiály představující korespondenci mezi státním zástupcem a policejním orgánem, tyto byly podřazeny pod pojem vnitřní pokyny ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. a jejich odepření odůvodněno interním charakterem těchto písemností, které jsou ukládány v pomocném spisu, který není předkládán soudu. Tyto materiály neobsahují důkazy použitelné v trestním řízení a nemají vliv na rozhodování orgánů činných v trestním řízení ani na rozhodování soudu. Dalším důvodem pro odepření byla rovněž skutečnost, že uvedené materiály jsou také součástí dozorového spisu vedeného státním zastupitelstvím a dle zavedené judikatury nelze do nich ani nahlížet, neboť se jedná o vnitřní pracovní pomůcky těchto orgánů.

Při posuzování toho, zda v daném případě byly splněny podmínky pro omezení práva na informace dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., vycházel soud ze závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 17.2.2011, č.j. 1As 105/2010-73. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že *aplikaci § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím ze strany povinných subjektů musí předcházet posouzení dvou podmínek. V první řadě je to možnost subsumovat požadované informace pod pojem vnitřní pokyny, který je součástí hypotézy normy. Povinné subjekty však musí dále v každém konkrétním případě uvážit, zda je nezbytné odepřít poskytnutí informací, které mají charakter vnitřních pokynů. Jinými slovy, zákon poskytuje povinným subjektům v dispozici*

této normy velký prostor pro správní uvážení, zda budou postupovat dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím a omezí právo na informace. Svůj postup musí povinné subjekty řádně odůvodnit. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dále uvedl, že policejní orgán je během přípravného řízení trestního plně podřízen státnímu zástupci, který je oprávněn udílet policejnímu orgánu závazné pokyny, přezkoumávat a rušit jeho rozhodnutí. Tento vztah lze z hlediska materiálního označit za vztah hierarchický, byť zde samozřejmě není žádná formální organizačně-hierarchická vazba. Prostřednictvím pokynů státního zástupce úkoluje policejní orgán, usměrňuje jeho činnost v konkrétním případě. Tyto pokyny zavazují pouze policejní orgán, jemuž jsou výlučně určeny, nikoli třetí osoby. Navenek se projevují jen prostřednictvím úkonů policejního orgánu, který činí v návaznosti na pokyny státního zástupce. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že pokyny, které státní zástupce udílí policejnímu orgánu v rámci přípravného řízení, náležejí do skupiny vnitřních pokynů ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

Jestliže tedy povinný subjekt část požadovaných informací představující korespondenci mezi státním zástupcem a policejním orgánem podřadil pod vnitřní pokyny a odepření poskytnutí těchto informací s odkazem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. řádně odůvodnil, přičemž úvaha v tomto směru nevybočuje z mezí a hledisek stanovených zákonem, postupoval dle názoru soudu v souladu se zákonem. Na uvedených závěrech nemůže dle názoru soudu změnit ničeho ani skutečnost, že trestní řízení týkající se žalobce bylo již pravomocně skončeno.

Další část požadovaných informací, představující úřední záznamy celní správy- záznamy o vytěžování zájmových osob, záznamy týkající se vyžádání daňových dokladů, bankovních informací a dále vnitřní korespondenci mezi jednotlivými složkami celní správy, byla odmítnuta s odkazem na ustanovení § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb.

Aplikaci uvedeného ustanovení musí dle názoru soudu předcházet posouzení toho, zda požadované informace vznikly činností orgánů činných v trestním řízení při plnění úkolů podle trestního řádu a zda by jejich poskytnutím mohla být ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy.

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí, vznikly požadované informace v působnosti Celního ředitelství Hradec Králové v postavení orgánu činného v trestním řízení při plnění úkolů podle trestního řádu. S ohledem na charakter a obsah těchto informací, které mají přímou souvislost s konkrétním postupem orgánů celní správy v trestním řízení, má soud ve shodě se správním orgánem za to, že jejich poskytnutí by mohlo výrazně snížit schopnost orgánů činných v trestním řízení odhalovat, prověřovat a vyšetřovat obdobnou trestnou činnost, a to tím, že by umožnilo rekonstruovat přesný postup a taktiku orgánů Policie ČR a celní správy a efektivně se tak proti němu bránit. Je přitom nerozhodné, že trestní řízení týkající se žalobce bylo již pravomocně ukončeno.

Pokud za této situace správní orgán žalobci uvedené informace neposkytl s odkazem na ustanovení § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., postupoval v souladu se zákonem.

S ohledem na uvedené lze uzavřít, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a jeho vydáním nedošlo k porušení čl. 2 odst. 2 a čl. 17 Listiny základních práv a svobod.

Ze všech shora uvedených důvodů proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. října 2014

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová